

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Mgr. J. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, o přezkoumání rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 3. 5. 2011, č. j. MHMP 218765/2011, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze z 6. 3. 2013, č. j. 1 Ad 57/2011 – 55,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze z 6. 3. 2013, č. j. 1 Ad 57/2011 – 55, **se zrušuje** a věc **se** tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

Rozhodnutím ze dne 8. 2. 2011, č. j. 7314/2011/AAJ, přiznal Úřad městské části Praha 10 žalobci (dále též „stěžovatel“) doplatek na bydlení od října 2009 ve výši 2.944 Kč. Odvolání, kterým stěžovatel napadl výši přiznané dávky, Magistrát hlavního města Prahy zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil rozhodnutím ze dne 3. 5. 2011, č. j. MHMP 218765/2011. Žalovaný shrnul skutková zjištění správního orgánu I. stupně pro určení výše odůvodněných nákladů na bydlení: stěžovatel hradí zálohu za spotřebu plynu ve výši 1.550,- Kč, do odůvodněných nákladů na bydlení se započítává úhrada prokazatelné nezbytné spotřeby energií. Úhradou prokazatelné nezbytné spotřeby energií se rozumí úhrada dodávky a spotřeby elektrické energie, plynu, případně výdaje na další druhy paliv, a to ve výši, která je v místě obvyklá. Dle § 34 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), se výše úhrady za prokazatelnou nezbytnou spotřebu energií stanoví jako průměrná cena za dodávku energií pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů těchto energií, nejvýše však ve výši skutečných úhrad. Stěžovatel správnímu orgánu sdělil, že plyn používá k ohřevu teplé užitkové vody ze 100 % a k vytápění z 90 %. Dále uvedl, že užívá byt o podlahové ploše 29,44 m², průměrná výška místnosti činí 2,85 m. Vzhledem k těmto údajům aplikační program automatizovaného zpracování údajů

potřebný pro rozhodování o dávkách, který jsou správní orgány povinny při řízení o dávkách používat, vypočetl výši nákladů na plyn, která je v místě žalobceva bydliště obvyklá, a to ve výši 757,24 Kč. Hrazenou zálohu žalobce za plyn ve výši 1.550 Kč měsíčně proto nelze při stanovení výše nezbytných nákladů na bydlení zohlednit. Vzhledem k tomu, že žádost o dávku byla podána v měsíci říjnu 2009 a v měsíci září 2009 činil příjem žalobce stejnou výši jako v měsíci říjnu 2009, nedošlo podle žalovaného k podstatnému poklesu příjmu ve smyslu § 10 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi, a proto nelze za rozhodné období pro zjištění příjmu použít § 10 písm. b) tohoto zákona, tj. období kalendářního měsíce, ve kterém byla podána žádost o dávku.

Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem z 2. 2. 2012, č. j. 1 Ad 57/2011 – 23. Městský soud dospěl k závěru, že žalobce přerušil výkon samostatné výdělečné činnosti k 31. 7. 2009, v měsíci červenci 2009 nevykonával činnost, z níž by měl příjmy dle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu (dále jen „*zákon o životním a existenčním minimu*“), podle městského soudu nelze použít při výpočtu průměrnou mzdu v národním hospodářství stanovenou dle § 8 odst. 2 zákona o hmotné nouzi. Městský soud dále uvedl, že rozsudkem č. j. 2 Ad 26/2011 - 22 zrušil rozhodnutí žalovaného o příspěvku na živobytí, který byl stěžovateli poskytován od října 2009 ve výši 1.971 Kč; s ohledem na podmínky nároku na dávku proto nelze při výpočtu výše doplatku na bydlení od října 2009 vycházet z této částky. Městský soud se neztotožnil s námitkou stěžovatele týkající se výše úhrady za prokazatelnou nezbytnou spotřebu energií; městský soud byl toho názoru, že vzhledem k tomu, že skutečná úhrada za plyn v době rozhodování nebyla známa a stěžovatel by ji pravděpodobně nemohl sdělit, postupoval orgán pomoci v hmotné nouzi správně, pokud vypočetl výši nákladů na plyn pomocí aplikačního programu automatického zpracování údajů, přičemž vycházel z podkladů, které mu k tomuto výpočtu poskytl stěžovatel. Zálohová platba není shodná s faktickou spotřebou, a proto nemůže být pro výpočet odůvodněných nákladů na bydlení použita.

Rozsudek Městského soudu v Praze z 2. 2. 2012, č. j. 1 Ad 57/2011 – 23, zrušil Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti stěžovatele rozsudkem z 24. 10. 2012, č. j. 3 Ads 33/2012 - 30. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s městským soudem ve stěžejních námitkách stěžovatele týkajících se stanovení rozhodného příjmu podle § 9 zákona o pomoci v hmotné nouzi ve spojení s § 8 zákona o životním a existenčním minimu, jakož i v otázce určení výše úhrady za prokazatelnou nezbytnou spotřebu energií podle § 34 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Nejvyšší správní soud shledal, že městský soud nezavázal žalovaného jakýmkoli právním názorem ohledně způsobu stanovení započitatelného příjmu. Z rozsudku Městského soudu v Praze nebylo zřejmé, jakým způsobem má žalovaný v dalším řízení postupovat, tj. podle jakého ustanovení zákona má určit započitatelný příjem stěžovatele, jakož i jakým způsobem má s tímto příjmem nakládat v rámci rozhodného období. Nejvyšší správní soud zaujal rovněž ten názor, že městský soud neprojednal námitku způsobem, který by odpověděl na stěžovatelovy výhrady vůči napadeným správním rozhodnutím. Jestliže podle městského soudu správní orgán „*postupoval správně, pokud vypočetl výši nákladů na plyn pomocí aplikačního programu automatického zpracování údajů*“ dle podkladů, které mu dal stěžovatel k dispozici, neznamená to podle Nejvyššího správního soudu vypořádání stěžovatelovy námitky, že žalovaný nebyl s to poskytnout matematický model, na jehož základě automatizovaný program výši prokazatelné nezbytné spotřeby plynu vypočetl. To, že je správní orgán povinen při svém rozhodování používat aplikační program automatického zpracování údajů, pak v žádném případě nepředstavuje odpověď na otázku, jakým způsobem tento program k určení výše prokazatelné nezbytné spotřeby energií dospěl.

pokračování

Po vrácení věci k dalšímu řízení rozhodl o stěžovatelově žalobě Městský soud v Praze rozsudkem z 6. 3. 2013, č. j. 1 Ad 57/2011 – 55, tak, že zrušil žalované rozhodnutí z 3. 5. 2011, č. j. MHMP 218765/2011 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud shledal důvodnou námitku, že žalovaný nesprávně zjistil příjem za rozhodné období ve výši 3.900 Kč měsíčně. Vzhledem k tomu, že stěžovatel přerušil výkon samostatné výdělečné činnosti k 31. 7. 2009 a v měsíci 07/2009 nevykonával činnost, z níž by měl příjmy dle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o životním a existenčním minimu, nelze při výpočtu použít průměrnou mzdu v národním hospodářství stanovenou dle § 8 odst. 2 zákona o životním a existenčním minimu. Městský soud ze spisu shrnul, že žalobce byl v evidenci uchazečů o zaměstnání, proti přiznání výše podpory v nezaměstnanosti se odvolal a o její výši bylo rozhodováno odvolacím orgánem až 8. 1. 2010. Žalobce tak zůstal od 1. 8. 2009 do 8. 1. 2010 zcela bez příjmu. Správní orgán tak měl podle městského soudu vycházet při stanovení výše příjmu žalobce dle § 9 odst. 1 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi a zjistit skutečné příjmy žalobce; městský soud poukázal na ustanovení § 7 a § 8 zákona o životním a existenčním minimu, kde je stanoveno, jaké příjmy se považují za započitatelné mj. pro účely hmotné nouze. Vzhledem k tomu, že rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 2 Ad 26/2011 - 22 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ve věci příspěvku na živobytí žalobce ve výši 1.971,-- Kč od 10/2009, nelze podle městského soudu při výpočtu výše doplatku na bydlení od 10/2009 z této částky vycházet, a to kvůli podmínkám nároku na doplatek na bydlení podle § 33 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi a dále kvůli tomu, že výše příspěvku na živobytí se promítá do výpočtu výše doplatku na bydlení podle § 35 téhož zákona. Zrušení rozhodnutí o příspěvku na živobytí coby podkladového rozhodnutí, které je nezbytné pro rozhodnutí správního orgánu o doplatku na bydlení, je proto podle městského soudu samo o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí o doplatku na bydlení.

Městský soud neshledal důvodnou námitku, kterou stěžovatel uplatnil výtky vůči výpočtu úhrady za prokazatelnou nezbytnou spotřebu energií. Městský soud vycházel z toho, že skutečná úhrada za plyn v době rozhodování nebyla známa a stěžovatel by jí nemohl pravděpodobně sdělit, proto žalovaný postupoval správně, pokud vypočetl výši nákladů na plyn pomocí aplikačního programu automatického zpracování údajů. Podle § 53 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi ministerstvo zajišťuje pro provádění zákona na vlastní náklady aplikační program automatizovaného zpracování údajů potřebný pro rozhodování o dávkách, jejich výplatu a jejich kontrolu, včetně jeho aktualizací, a poskytuje tento program bezplatně orgánům pomoci v hmotné nouzi. Městský soud rovněž poukázal na to, že orgány pomoci v hmotné nouzi jsou povinny při řízení o dávkách, při jejich výplatě a kontrole tento program používat. I když orgán pomoci v hmotné nouzi nesdělil stěžovateli, jakým způsobem tento program dospěl k určení výše prokazatelné nezbytné spotřeby energie, měl správní orgán podle městského soudu sdělit stěžovateli, že tento aplikační program zajišťuje ministerstvo a jen v jeho kompetenci bylo sdělit vzorec pro výpočet spotřeby energie. Podstatným však v daném případě městský soud shledal, že zálohová platba není shodná s faktickou spotřebou, a proto nemůže být pro výpočet odůvodněných nákladů na bydlení použita.

II. Kasační stížnost

Posledně uvedený rozsudek Městského soudu v Praze z 6. 3. 2013, č. j. 1Ad 57/2011-55, napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až d), zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel namítl, že městský soud při novém projednání předmětné žaloby porušil ústavní právo na spravedlivý proces, neboť nenařídil veřejné a ústní projednání žaloby za účasti

stěžovatele, přestože ten na výzvu soudu sdělil, že na nařízení projednání žaloby trvá. Podle stěžovatele městský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu a zcela v rozporu se základními zásadami správního řízení nabádá správní orgán I. stupně k nepřipustnému a zakázanému jednání.

Stěžovatel poté namítl rozpornost odůvodnění městského soudu. Jestliže podle stěžovatele platí výrok městského soudu – citace § 34 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi, že k určení průměrné ceny za dodávku energií pro bytovou jednotku určité velikosti je příslušná energetická společnost, pak nemůže současně platit výrok uvedený v druhé větě, že si smí správní orgán určovat tuto výši nákladů vlastním programem. Stěžovatel poukázal na obtížnost určení výpočtu energetické náročnosti bytu, kterou nelze stanovit pouze ze známých údajů o rozměrech plochy bytu a výšky stropů, a to tím spíše, pokud jsou k vytápění používány dva druhy energií (u stěžovatele plyn a elektřina), jejichž poměr kombinování není schopen nikdo exaktně určit, a který má proto každý žadatel o doplatek na bydlení uvést na předepsaném formuláři jen odhadem.

Stěžovatel vytkl městskému soudu, že zcela pominul skutečnost, že žadatel musí žádost o doplatek na bydlení předložit na formuláři vypracovaném Ministerstvem práce a sociálních věcí, přičemž jako přílohu k tomuto formuláři musí doložit i originál faktury o vyúčtování spotřeby plynu příslušnou energetickou společností v předchozím roce a výši záloh předepsaných touto společností pro rok, ve kterém je nárok na doplatek na bydlení uplatňován. Podle stěžovatele tak správní orgán může posoudit, zda zálohy placené žadatelem o doplatek na bydlení korespondují s faktickou dlouhodobou spotřebou žadatele o dávku a v případě, že tomu tak je, je povinen výši těchto placených záloh započítat do celkových nákladů na bydlení v plné výši, neboť to je právě zákonem předvídaná skutečná úhrada.

Stěžovatel se domnívá, že názor městského soudu, podle kterého postačí, aby žalovaný stěžovateli sdělil vzorec pro výpočet spotřeby energie, neboť právě žalovaný zajišťuje aplikační program pro výpočet výše doplatku na bydlení, je v rozporu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Podle stěžovatele je takovýto výklad práva rovněž porušením všech základních zásad správního řízení, neboť správní orgán se nemůže zbavit své suverénní odpovědnosti za jím vydané rozhodnutí, ani odpovědnosti za dodržení zásad správního řízení. Stěžovatel je toho názoru, že vyzval správní orgán I. stupně, aby mu doložil, jak dospěl k výpočtu započitatelné částky za spotřebu energií, a pak se této povinnosti nemůže správní orgán zprostit tím, že žalobce odkáže na ministerstvo, které jej s takovým programem ani nemusí seznámit, zatímco správní orgán I. stupně mezitím vydá nepřezkoumatelné správní rozhodnutí. Podle stěžovatele musí být závazný právní názor městského soudu pro postup správního orgánu zcela opačný, a to, že správní orgán je povinen vyžádat si podklady od Ministerstva práce a sociálních věcí, přičemž než bude správní orgán schopen žadateli o doplatek na bydlení doložit, jak dospěl k uvedeným výpočtům, nesmí rozhodnutí vydat, neboť takové rozhodnutí by bylo nezákonné z důvodů jeho nepřezkoumatelnosti. Stěžovatel krátce poukázal na to, že žalovaný, potažmo správní orgán I. stupně vydal do doby podání kasační stížnosti několik dalších rozhodnutí, v nichž setrval na stejném odůvodnění výpočtu.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Městský soud rozhodl ve věci znovu poté, co Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek ke kasační stížnosti stěžovatele. Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval otázkou přípustnosti tzv. opakované kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je totiž kasační

pokračování

stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Je-li však jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, uvedené neplatí. Právě o tento případ se ve věci jedná, neboť stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a tuto námitku také odůvodnil; kasační stížnost je proto přípustná.

Stěžovatel napadl rozsudek Městského soudu v Praze z kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), aniž by své námitky podřadil k jednotlivým důvodům. Nejvyšší správní soud tak učinil sám podle povahy námitek, přičemž shledal, že stěžovatel městskému soudu v podstatě vytkl pouze nedodržení závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu.

Obecně vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. posoudil Nejvyšší správní soud v rozsahu, v jakém je povinen rozsudek přezkoumat *ex officio* (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud v tomto ohledu shledal, že rozsudek městského soudu je srozumitelný, odůvodnění rozsudku je v souladu s jeho výrokovou částí, je seznatelné, jakými úvahami a jakými důvody se městský soud při rozhodování řídil.

Nejvyšší správní soud dále podřadil ke kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. taktéž stěžovatelovu námitku, kterou vytkl městskému soudu projednání a rozhodnutí věci bez nařízeného jednání.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Podle citovaného ustanovení se má za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že městský soud pod č. j. 1 Ad 57/2011 - 50 vyzval stěžovatele dne 14. 12. 2012 k vyjádření, zda souhlasí s projednáním žaloby bez jednání. Stěžovatel dne 7. 1. 2013 soudu sdělil svůj nesouhlas; městský soud přesto dne 6. 3. 2013 o věci rozhodl bez jednání tak, že podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel ve stanovené lhůtě výslovně vyjádřil svůj nesouhlas, podmínky pro meritorní rozhodnutí o žalobě bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s. naplněny nebyly a městský soud zatížil řízení procesní vadou. Kasační stížnost je v této části důvodná.

Pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, podřadil Nejvyšší správní soud výtky stěžovatele, že městský soud nerefletoval právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku z 24. 10. 2012, č. j. 3 Ads 33/2012 - 30. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že městský soud neprojednal námitku směřující do zápočtu výše úhrady za nezbytnou spotřebu energií takovým způsobem, kterým by odpověděl na stěžovatelovy výhrady vůči napadeným správním rozhodnutím.

Nejvyšší správní soud shledal i tuto námitku důvodnou.

Podle § 38 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi nárok na dávku doplatek na bydlení vzniká a zaniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem. Deklaratorní povaha rozhodnutí o nároku na dávku poté znamená, že správní orgány na základě podkladů ověřují,

zda u žadatele byly všechny podmínky nároku splněny a následně konstatují existenci nároku na dávku a její konkrétní výši.

Skutková zjištění, ze kterých žalovaný správní orgán přitom vycházel, vyjmenoval již městský soud v odůvodnění svého rozsudku, na nějž Nejvyšší správní soud pro stručnost dále odkazuje. V posuzovaném případě je sporné, jak správní orgány obou stupňů posoudily splnění nároku na dávku v části „*odůvodněné náklady na bydlení*“ ve složce „*úhrada prokazatelné nezbytné spotřeby energií*“.

Základní otázku, o kterou ve věci jde, upravuje § 34 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném k datu přezkoumávaného rozhodnutí (3. 5. 2011). Podle citovaného ustanovení se výše úhrady za prokazatelnou nezbytnou spotřebu energií stanoví jako průměrná cena za dodávku energií pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů těchto energií, nejvýše však ve výši skutečných úhrad.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil skutkové zjištění správního orgánu, podle něhož stěžovatel orgánu hmotné nouze v rozhodném období prokázal předloženými doklady výši záloh na energie (plyn, elektřina) v celkové výši 2.250 Kč (700 Kč + 1.250 Kč) za měsíc (uváděným poskytovatelem je společnost Pražská enegetika, a.s.).

Z posloupnosti určení výše úhrad prokazatelné nezbytné spotřeby energií podle § 34 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi je zřejmé, že přednost před započtením výše skutečných úhrad (tím spíše záloh, zde celkem 2.250 Kč) má mít průměrná cena za dodávku energií pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů těchto energií a pro případ, že by tato průměrná cena byla vyšší, než skutečné úhrady, zákon ukládá započíst naopak jen skutečné úhrady. Jediným určitým pravidlem vyplývajícím ze zákona je tedy přednostní započtení té nižší částky z obou.

Ze žalovaného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že zatímco u elektřiny je „vypočtená“ částka vyšší oproti záloze (1.251,95 Kč vs. 700 Kč), u plynu jsou vypočtené náklady oproti záloze totožné (757,24 Kč vs. 757,24 Kč). Částka energií poté byla stanovena na součet uvedených nižších hodnot na 1.457,24 Kč (700 Kč + 757,24 Kč) a zahrnuta v této výši do položky „*odůvodněné náklady na bydlení*“. Zatímco u elektřiny správní orgán vychází z prokázané částky zálohy 700 Kč, u plynu je u částky záloh uváděno 757,24 Kč, a to přestože stěžovatel zcela jednoznačně v příloze k žádosti uplatnil částku 1.250 Kč. Současně správní orgány uvedené hodnoty úhrad porovnávají s „*vypočtenými částkami*“ ve výši 1.251,95 Kč a 757,24 Kč, u nichž rovněž není ze spisu zřejmý způsob jejich určení. Správní orgány obou stupňů přitom staví správnost tohoto výpočtu na základě hodnot, které jsou zadány v automatizovaném systému, které jsou orgány hmotné nouze při rozhodování povinny používat.

Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že v nepojistných systémech (hmotná nouze, státní sociální podpora, dávky tělesně postiženým občanům, příspěvek na péči, dávky v nezaměstnanosti) je posouzení existence nároku a výše dávky závislé na výstupech automatizovaného systému, který zajišťuje ministerstvo. Při složité konstrukci výpočtu výše konkrétní dávky je tímto způsobem posílena správnost výpočtu, uchování dat, systém významně urychluje rozhodování o nárocích klientů v podmínkách správního řízení a snižuje se chybovost.

Za této situace, kdy ze správního spisu není zřejmé, jak k uvedeným hodnotám správní orgán dospěl a správnost výše „vypočtených částek“ ani výše částky úhrad za plyn 757,24 Kč měsíčně nebyla v průběhu řízení žádným způsobem ověřena, je však stěžovatel a s ním i soudy v situaci, kdy nejsou schopni posoudit, zda byl výpočet výše dávky stanoven v souladu

pokračování

se zákonem. Jestliže jsou obecná pravidla výpočtu výše dávky z právní normy seznatelná, uvedená závislost (resp. povinnost uvedený systém používat) proto nemůže znamenat rezignaci správního orgánu na odůvodnění výpočtu výše dávky v konkrétní situaci žadatele. Žalované rozhodnutí proto nezbytně trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Jak správně poznamenal městský soud, uvedená vada jde především na úkor provozovatele automatizovaného systému, jímž je žalovaný. Je tedy především právě na žalovaném, aby v dalším řízení tuto vadu odstranil tím, že užití uvedených částek srozumitelně odůvodní tak, aby odůvodnění obstálo požadavkům kladeným na výpočet podle § 34 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud se závěrem městského soudu neztotožnil, shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek městského soudu zrušil a vrátil tomuto soudu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení je Městský soud v Praze vázán výše vyloženým právním názorem Nejvyššího správního soudu.

IV. Náklady řízení

Městský soud v Praze v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. května 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu